

Luna Tatjana Val

SAD ME VIDIŠ, SAD ME NE...

„Da se danas kladimo da mi ne možeš skuhati kavu zatvorenih očiju?“ šapćeš mi na uho. Prihvaćam izazov i vežem tvoj šal oko glave. Dugačak je i mogu ga omotati triput. Samo da me ne bi optužila da varam.

Čim stavim povez, odmah vidim kako kimaš glavom. *Kad gledaš srcem sve vidiš*, uvijek mi govoriš. I sasvim si u pravu. Način na koji ti se podigne obrva i kako skupiš usnice prije nego što prasneš u smijeh, mogu vidjeti i preko tisuću poveza.

„Do sad je šest : četiri za tebe“, zaključujem.

Čaj si mi jedva priznala: ne'š ti muke natočiti vodu u kuhalo i preliti u šalicu.

Presvlačenje posteljine nisi. Pošlo mi je za rukom napipati tvoju omiljenu presvlaku za pokrivač, ali ona za jastuk bila je iz drugog kompleta.

Prelazila si prstima preko posteljine, gužvala željno pokrivač par trenutaka u svom dlanu. Na kraju si tapnula nezadovoljno po jastuku i namrštila se. Dašak parfema s tvog zapešća ostao je na njemu. Mogao se osjetiti danima poslije.

Pažljivo smišljam kako da pobijedim u sljedećoj rundi. Možda da probam s nečim što malotko može. To cijeniš.

Započinjem crtež zatvorenih očiju. Ako te to ne obori, ne znam što će. Zaneseno crtam mandalu za ispunjenje želja. Zezaš me kako mi to neće pomoći da pobijedim. Bojice samo frecaju iz futrole. Odjednom zašutiš usredotočena na svaki moj potez. Kad si mi položila ruku na rame, bilo je jasno da si se predala. Bod za mene i sad ja biram što ćemo raditi.

Odlučujem da započnemo sa zajedničkim ručkom. Iz dostave, naravno. Ne znam dobro kuhati ni otvorenih očiju, a kamoli da riskiram izgubiti bodove na vlastitom kuhanju. Taj izazov mi nećeš podvaliti, iako stalno pokušavaš.

Crtež mi je kupio čitav dan s tobom. Prohtjelo mi se glupiranja i smijanja pa pjevamo i plešemo uz *visual kei* bendove. Odrađujući kućanske poslove raspravljamo je li njihova muzika bolja od *k-pop* bendova. Na kraju završavamo u dubokoj raspravi o tibetanskom budizmu i transcendenciji. San me zaskočio negdje usred priče. Nikad ne čujem kad se odšuljaš.

Pojavila si se opet taman kad me uhvatilo čišćenje prašine s knjiga. Samoća čini kuću jako urednom.

Mogu li ih složiti prema redosljedu kojim su kupljene?

Postavljaš sve teže zadatke. No prihvaćam izazove. Ako dobijem, ostaješ i radimo što poželim. Takva su pravila. Ti si ih postavila, zar ne? Nemaš se pravo buniti.

Zamalo uspijevam s knjigama, fulam kod zadnje dvije. Nove su, pa mi isto mirišu. Prsti mi ne mogu napipati razliku ni u debljini ni u širini.

Hej, tako složiti knjige žmirečki može jedino onaj tko ih više puta iznova čita, znaš?

Ako ni zbog čega drugog, onda si mi bar zbog toga trebala priznati bod.

Bila si neumoljiva i samo si nestala.

Nakon toga nisi se dugo pojavljivala. Ne podnosiš kad ljudi cendraju, dosadi ti i onda ne dolaziš neko vrijeme. I meni bi, da sam na tvom mjestu. Jedino što želiš je da ti bude zabavno. Sad imaš potpuno pravo na to.

Kad si ponovno došla, raspoloženje za velike izazove me nekako pustilo, ali na kuhanje kave pristajem. Zvučalo je lagano. Ako dobijem ovu rundu, provest ćeš opet dan sa mnom. Smisao će se vratiti, a usamljenost pobjeći kroz prozor.

Zavrijem vodu, napipam šalice, žličice su u ladici na mjestu, zagrabim dvaput kave, prelijem, dodam malo mlijeka, točim čašu vode. Poslužim ispred tebe na stol, a ispred sebe zalijem *instant cappuccino*.

Sve bez ijedne greške.

Kuhinja miriši, iz šalice se puši. Čujem tvoj glasni uzdah zadovoljstva, uživaš u mirisu kao da nisi popila kavu sto godina. Saginješ glavu da otpiješ iz šalice, a da je ne podigneš. Kosa ti pada preko očiju, a jedan pramen završi u šalici. Kikoćeš se. Ne možeš dočekati da je probaš, iako je prevruća. Upaljač škljocne, pališ cigaretu, dim plavičasto obilazi svaki kutak prostora. Udobnije se smještaš u fotelji. Po tome znam - bod za mene. Ushićeno krećem planirati što ćemo danas.

„Zvrrrrr!“ netko je zalegao na zvono.

Ignoriram sekundu-dvije, a onda se sjetim da je to poštar. Sigurno nosi paket u kojem je *Ouija ploča* za prizivanje duhova. Malo iznenađenje za tebe. Nevoljko ustajem od stola.

Pada mi na pamet da otvorim vrata s povezom na očima. Ispalo bi krajnje nepristojno, možda čudno, pa to ipak ne činim.

„Ostani tu! Ne miči se. Za sekundu sam nazad“, dobacujem ti odlazeći prema vratima.

Vidim da ti je u očima zaiskrilo iščekivanje kako ću se izvući iz ove nezgodne situacije, a da ne prekršim pravila igre. Začujem tvoje korake kako me prate.

Dok brzam prema vratima odmatam povez, je'n-dva-tri, puštam ga na pod. Otvaram vrata: dobar-dan-da-ja-sam-tu-trebam-potpisati-hvala-doviđenja. Uzimam paket, zatvaram vrata i odlažem ga na pod.

Bit će sve u redu, ako se ne okrenem prema tebi i ne pogledam te.

Mogu ja to, mogu...

Koraknem unazad jednom, pa dvaput, ugledam tvoj šal na podu. Dok se saginjem da ga podignem, zatvaram oči. Samo da ga ponovno svežem i tek se onda okrenem. No više te ne čujem!

Jesi li još uvijek tu, iza mene? Srce panično bubnja, želudac se steže. Oči se same otvaraju, gubim kontrolu nad sobom i situacijom. Želja da te vidim bez poveza opsjela me. Otimam se, borim s napasti koja pokušava zagospodariti mojim pokretima. Drž'-ne daj! Ali čežnja pobjeđuje.

Obazrem se i pogledam.

Sunce bliješti po kuhinjici, svjetlost dana odbija se od bijelih zidnih ormarića. Na staklenom stolu leži cigareta. Nezapaljena. Fotelja je prazna.

Posljednji pramenovi pare koja se diže iz dviju šalica nezaustavljivo bježe kroz prozor, rastačući obrise tvoje sjene.